

Перед труною

Михайло Старицький

Яка манісінька лежиш ти у труні,
Моя зориночко досвітня, яснозора!
На заході блиснула ти мені
На жаль тяжкий, на невимовне горе;
Як квітонька, підрізана серпом,
Ти полягла зарання в домовині...
Ти світові несла новий псалом,
Хотіла стать проти його гордині;
Але та гадина – могуття і жива...
І ось твої схрестились руки білі,
Заквітчана барвінком голова,
А з-під вінка шовкові, темні хвилі
Розсипались на подушці кругом.
Між них чоло мов мрамором біліє;
Склепилися очиці тихим сном;
Отемрили їх пишні довгі вії,
І тінь од них стрілками полягла;
Якась-то думонька таємна підвела,
Мов з подиву, твої тоненькі брови...
Про що вона? Скажи мені, промови!
Чи не сподіялась такого ти кінця?
Чи жаль життя – тернового вінця,
Який тобі діставсь од злої долі?
Чи й там нема ні щастя, ані волі,
За що боролася, сердешна, на землі?
Подай хоч словонько єдине ти мені,
Розваж нудьгу останньої надії!..
Але мовчать твої уста блідії,
Смертельна байдужість на виду...
А я стою, знеможений од горя,
Мов камінь той серед німого моря,
І від тебе очей не одведу!